

Krásný den,

děkuji za zájem o mé podzimní pohádky.

Doporučení, jak pracovat s veverčí pohádkou: Doporučuji si s dětmi sednout do kruhu tak, aby na Vás každé dítě vidělo. Ideální je, pokud si sedneme tak, abychom měli možnost pleskat si rukama o stehna. Moc doporučuji přečíst si celou pohádku předem, abyste měl/a představu o tom, jaké aktivity se u předčítání pohádky dělají, a až potom pohádku využít i s dětmi. Aktivity k textu najdete psané netučným písmem v závorkách.

Přeji Vám plno zábavy a krásných chvil

Lenka ze [Zastávky na pohádku](#)

Pro více inspirace a nových materiálů mě sledujte na instagramovém profilu [@zastavka_na_pohadku](#)

V případě potřeby mě naváhejte kontaktovat na e-mail zastavkanapohadku@gmail.com

Mé materiály naleznete také na

<https://uciteleucitelum.cz/materialy-autor/58066>

Veškeré texty jsou mou autorskou tvorbou. Na celý soubor i jeho části se vztahují autorská práva. Prosím, o jejich respektování. Soubor slouží pro vaše využití, nešířte ho dál bez mého souhlasu.

O Kaštánkovi

„Mami, mami, podívej, co jsme našli na zahradě!“, překřikovali se Adámek s Vendulkou hned, co otevřeli vchodové dvěře. Z holinek jim opadávalo bláto, které se jim na boty venku nabalilo, ale i tak se oba spokojeně usmívali. Adámek se sehl, aby si holinky sundal z nohou, a z kapes u bundy se mu při tom vysypala spousta kulatých kaštánků.

Když maminka viděla tu velkou spoušť, která v chodbě nastala, úplně se lekla. Než ale stačila něco říct, Vendulka vytáhla z kapsy jeden kaštan, který byl ještě schovaný v jeho zeleném pichlavém domečku.

„Podívej se mami, tenhle kaštan vypadá skoro jako ježek,“ řekla Vendulka se smíchem. Chtěla ho dojít mamince ukázat, ale jak udělala krok, šlápla na jiný kaštan na zemi. Ten se jí pod nohou smekl a Vendulka spadla na zem. Jejda, ta ale plakala. Byla si jistá, že jí určitě někde teče krev, nebo bude mít dokonce modřinu.

Maminka jí ale všechny bolístky pofoukala a ujistila Vendulku, že má jen na kolínku růžový flíček a ten se brzo uzdraví. Jenže Vendulku to pořád moc bolelo a byla pořád smutná. Adámka to trápilo. Myslel si, že za to může on, protože to jemu ty kaštany vypadaly z kapsy. Brzo ale dostal nápad, jak všechno napraví a znovu zlepší Vendulce náladu.

„Pojď Vendy, všechno tady posbíráme, aby ještě nespadol taťka, až za chvíli přijde z práce. Co kdybychom pak z těch všech kaštanů postavili panáčka?“ zeptal se Adámek vesele a moc se na to těšil.

„Ale jak to uděláme?“ podivila se Vendulka.

„Půjčíme si od maminky párátka a tím ty kaštany spojíme. Pojd' ukážu ti to,“ řekl Adámek rozhodně a rozeběhl se do kuchyně.

Dětem to dalo hodně práce, ale nakonec se jim podařilo poskládat krásného panáčka, kterého pojmenovali Kaštánek. Mamince i tatínkovi se Kaštánek moc líbil, ale pak řekli dětem, že už je čas jít si vyčistit zoubky a jít spát.

Hned co jim maminka přečetla pohádku na dobrou noc, děti usnuly. A v té velké tmě, co byla v pokojíčku, na polici nad stolem, se probudil panáček Kaštánek. Vůbec nevěděl, kde je a co se děje. Ve tmě se sám moc bál, ale jeho tichý pláč nikdo neslyšel. Až po chvíli si toho všiml měsíček a bylo mu Kaštánka moc líto. Zsvítil proto svým bílým paprskem na krabici plnou žaludů, které děti včera nasbíraly.

Kaštánek se hned zaradoval, seskočil z poličky na stůl a dal se do práce. Hned věděl, co má dělat. Trvalo to dlouho, měsíček už skoro zašel za les, ale nakonec to Kaštánek stihl. Dokázal si postavit kamarádku Žaludovou vílu. Víla se zmateně rozhlédla kolem, ale když spatřila Kaštánka, přestala mít strach.

„Jsem Kaštánek z Jírovce,“ podal Kaštánek ruku své nové kamarádce, aby se spolu seznámili.

„Já jsem Žaludová víla z Dubu,“ odpověděla mu víla. V okamžiku, kdy chytila Kaštánka za ruku, vysvitlo sluníčko, a oba kamarádi usnuli.

Když se Vendulka s Adámkem probudili, nevěřili svým očím. Na jejich stole byli, místo jednoho panáčka, panáčkové dva. Nikdo nevěděl, kdo Žaludovou vílu postavil, a tak nakonec uznali, že za to určitě mohlo velké kouzlo.

A taky že ano. Noc co noc se Kaštánek s vílou probouzeli, ve tmě už se ani jeden nebáli a zažívali spolu spoustu velkých dobrodružství. Ale o tom zase jindy.

Veverčí rodina

Na jednom velikém dubu uprostřed lesa, žila jedna veverčí holčička Bětka. Bydlela tam s maminkou, tatínkem a malinkým bráškou Toníkem. Jednoho krásného dne Bětka vylezla z jejich domečku ve stromě. Stromy v okolí postupně měnily barvy svých lístečků ze zelené na žlutou a Bětce se to moc líbilo. Jen co ale vyšplhala na nejbližší větev, spadlo jí něco na hlavu. (*bouchnutí rukou do země*). Poškrábala se tam, kde ji to bolelo (*poškrábeme se na hlavě, jako by nás to bolelo*) a rozhlédla se kolem (*ruku nad oči, otáčíme hlavou zleva doprava, jako když se chceme rozhlédnout*). Ale co to? Na zemi spatřila žalud! To je určitě ono, to žalud jí spadl na hlavu.

Bětka se hrozně vyděsila, co se to děje. (*vyděšený nádech, ruku před pusou*). Nevěděla totiž, že už je podzim. To potom žaludy, šišky i různá další semínka a ovoce ze stromu padají vždycky. Rychle se otočila a utíkala zpátky do domečku za rodiči. (*rychlé střídavé pleskání o stehna rukama*) Musela při tom ale přeskákat z větvičky na větvičku. (*přerušování pleskání - "vyskočit rukama"*) A zase běžela, a zase skočila..... (*pleskání/skoky... několikrát opakovat*)

Nakonec doběhla až domů a křičela: „Mamí, tati! (*zavoláme i s dětmi*) Něco se děje! Honem, pojd'te se podívat!"

Maminka s tatínkem přiběhli (*rychlé střídavé pláskání dlaní o stehna*) **k Bětušce úplně vyděšení.** (*přestat pleskat*) **Hned se Bětušky ptali, co se děje. Když Bětuška rodičům řekla, že padají žaludy ze stromu a má strach, co se děje, pohladila ji maminka tlapičkou a hezky se na ni usmála.**

„Ničeho se neboj, Bětuško," řekl tatínek, **„je dobře, že žaludy a další plody ze stromů padají. Už přišel podzim. Některé žaludy, šišky a jiná semínka, spadnou, abychom si je my a další zvířata mohla sesbírat. Díky tomu budeme mít celou zimu co jíst. A z těch co neposbíráme, se stanou taková stromová miminka. Nejprve z nich vyroste malinký stomeček, ze kterého se nakonec stane veliký strom."**

Od té chvíle už Bětuška strach neměla. Věděla totiž, že se děje něco krásného a barevného. Začíná podzim.